

Lieve Gemeente,

Vandaag vieren we een herfstdienst.

Een dienst in het teken van de herfst.

En bij het jaargetijde van de herfst, bij het kouder worden en het vallen van de bladeren, dan kunnen we ook denken aan de herfst van het leven.

Hoe gaat het wanneer je ouder wordt en de winter komt in zicht?

Wanneer we in de bloei van ons leven zijn, 30, 40 of 50 jaar oud, dan denken we nog totaal niet aan die herfst-tijd die eens zal komen.

Op die leeftijd ga je er eigenlijk van uit dat alles zo zal blijven zoals het op dat moment is.

Misschien niet eens zo bewust, maar onbewust denk je dat het altijd zo zal zijn.

Tot het moment dat je daadwerkelijk ouder wordt en je merkt dat je achteruit gaat.

Minder energie, sneller moe.

Het wordt herfst en je weet dat de winter nadert.

Dat het niet meer beter zal gaan, maar langzaam maar zeker alleen nog maar slechter.

U kent het vast wel: je kijkt in de spiegel en je denkt bij jezelf: ik voel me 30 of 40, maar zo zie ik er niet meer uit.

Mijn lichaam vertelt een heel ander verhaal over mijn leeftijd.

Het kan je benauwen en het kan je naar de keel grijpen.

Het idee dat de gouden tijd voorbij is, waarin je deed wat je wilde, de kinderen om je heen, grote reizen maken, noem maar op.

Een mens kan daar somber en depressief van worden.

Wat heeft je leven dan nog voor zin en waarde?

Niemand heeft je meer nodig.

Je kinderen kunnen zichzelf redden en ook het einde van je werkzame leven is aangebroken of is in zicht.

En hoe zal het gaan, straks die winter?

Zul je ziek worden, slecht ter been, misschien wel dement?

Ook dat kan je beangstigen.

Hoe moeten we hiermee omgaan?

We lazen het gedicht van Okke Jager over Henoch, die met God wandelde en God nam hem weg, staat in de Bijbel.

De Nieuwe Bijbelvertaling zegt: Henoch leefde in nauwe verbondenheid met God.

Ik zat me af te vragen wat dit zou kunnen betekenen.

Wat deed die Henoch?

En wat wil het zeggen dat God hem wegnam.

Van de andere nakomelingen van Adam staat er dat zij stierven.

Alleen niet van Henoch.

Die werd door God weggenomen.

Wat betekent dit?

Er is een oud lied van Johannes de Heer, (de mensen van gereformeerde huize onder ons herinneren het zich misschien nog wel,) dat heet:

Tel uw zegeningen. Tel ze één voor één en vergeet er geen.

Misschien kan dat de andere kant zijn van het ouder worden.

Niet denken aan wat je niet meer hebt en niet meer kunt, maar aan alles wat je ontvangen hebt.

Wat je hebt kunnen doen, mooie herinneringen.

Natuurlijk zijn er ook verdrietige dingen, die zijn er in elk mensenleven.

Maar ook veel goede dingen, de kinderen die je hebt gekregen, het werk dat je met plezier hebt gedaan, de reizen die je hebt gemaakt .

Alles wat je gedaan hebt en waar je nu mooie herinneringen aan bewaart.

Het zijn zegeningen, het is ons geschonken.

Tel je zegeningen.

Ik hoorde het verhaal van een schooljuffrouw over een kind in haar klas, een jongen van 10 jaar oud, die een hersentumor heeft.

Door die tumor ziet hij slecht en kan hij langzaam blind worden en ook moet hij regelmatig voor behandelingen naar het ziekenhuis.

Hij was naar een dag geweest voor kinderen met kanker en toen zijn juf aan hem vroeg hoe het geweest was, vertelde hij, dat er ook veel kinderen waren geweest die in een rolstoel zaten omdat ze niet konden lopen.

“En”, zei hij erbij, “ik ben wel blij dat ik dat niet heb, dat ik niet in een rolstoel hoef te zitten.

Ik kan tenminste nog lopen en hollen.”

Een voorbeeld van je zegeningen tellen.

Het lied van Johannes de Heer zegt: tel ze maar één voor één.

En als dat lukt dan verdwijnt misschien dat gevoel dat ons bij de keel kan grijpen dat het voortaan alleen maar minder wordt.

Dan kan er een gevoel van dankbaarheid voor in de plaats komen.

Dankbaarheid voor alles wat we mochten doen en mochten krijgen in het leven.

Zegeningen.

Misschien is dit wel wat die Henoch deed.

Zijn zegeningen tellen en een dankbaar leven leiden.

De naam Henoeh komt van “toewijding” en betekent “de toegewijde”, daar zit al een aanwijzing in naar de manier waarop Henoeh leefde. Vol toewijding.

Ook is het niet toevallig dat in de lijst met de nakomelingen van Adam Henoeh de 7^e is.

Adam is de 1^e mens en Henoeh is nummer 7, de Sabbatsmens.

De Sabbat, de dag van God is immers de 7^e dag.

En de Sabbat is bij uitstek de dag waarop er niet gewerkt wordt, maar waarop het leven wordt gevierd.

Het leven vieren, zegeningen tellen en dankbaar zijn voor alles dat ons geschonken is en God ervoor danken.

365 jaar werd Henoeh.

Evenveel jaren als er dagen zijn in het jaar.

Een leven van Sabbath naar Sabbath, wandelend met God, tot hij door God werd weggenomen.

Een leven in dankbaarheid en je zegeningen tellen.

Tenslotte nog een gedicht van Ida Gerhardt over oud worden, het staat op de achterkant van uw liturgie.

In dit gedicht komen de voordelen van het ouder worden naar voren.

Dat je op een andere manier in het leven komt te staan.

Er hoeft niet meer zoveel en je mag wat rustiger en laconieker naar het leven kijken.

*Oud worden is het eindelijk vermogen
ver af te zijn van plannen en getallen;
een eidelijke verheldering van ogen
voordat het donker van de nacht gaat vallen.*

Het is een opengaan van vergezichten,

*een bijna van gehavendheid genezen;
een aan de rand der tijdeloosheid wezen.
Of in de avond gij de zee ziet lichten.*

*Het is, allengs, een onomstotelijk weten
dat gij vernieuwd zult wezen en herschapen
wanneer men van u schrijven zal: 'ontslapen'.
Wanneer uw naam op aarde is vergeten.*

Het is een opengaan van vergezichten schrijft de dichteres.

Het zijn de vergezichten van de Sabbath, het vergezicht van die andere wereld van God, waar je met Sabbath een voorproefje van neemt en waarbij je als het ware herschapen wordt.

Het vergezicht van Henoch, de Sabbathsmens, die wandelde met God en bij God mocht wonen in zijn huis.

Het gedicht waar we deze dienst mee begonnen, van Rainer Maria Rilke, spreekt over vallen in de handen van de Eén.

In de handen van God zeggen we ook wel.

Als we alles hier los moeten laten dan hopen we dat er iets of iemand is, die ons niet los zal laten en die onze naam niet zal vergeten.

Hoe dat is, dat weten we niet en daar kunnen we ons ook eigenlijk geen voorstelling van maken.

Uit de tijd vallen, zegt men ook wel.

Buiten onze eigen dimensie van ruimte en tijd vallen in een andere dimensie, waarvan we hopen dat God daar is om ons vast te houden.

In de liederen die we zongen hebben we die God een bron van liefde genoemd.

Juist omdat we in de liefde die we ervaren iets van de aanwezigheid van God, van die kracht die ons draagt, menen te ontdekken.

Het zijn liederen die ons houvast kunnen geven als het leven zwaar voor ons is.

Lieder van vertrouwen en van geloof dat we gedragen worden door een liefde die de eeuwigheid heeft.

amen